

никъ лоша дума, псувня или друга неприятна за-
качка.

Като се върнѣше вечеръ дома си, не можеше да
се нахвали на майка си.

— Колко сж добри нашитѣ войници, мамо!
Много отъ тѣхъ сж като татко, а други по-млади.
Кога нѣма доктора, особено подиръ обѣдъ, тѣ мно-
го се развеселяватъ: приказватъ смѣшни приказки,
пѣятъ, свирятъ, а нѣкои, които иматъ здрави крака,
се опитватъ и да играятъ. Какви шеги пущатъ —
да умрешъ отъ смѣхъ. Тѣ сѣкашъ не идатъ отъ вой-
на, ами отъ сватба. Казватъ, че на битката не е тол-
кова страшно, колкото въ болницата, дѣто скър-
цатъ трионитѣ на докторитѣ. Тамъ юнацитѣ рипатъ
и отъ сърдце налитатъ въ боя. Само най-долнитѣ и
страхливитѣ се спотулятъ изотзадъ. Но това било
много срамотно и другитѣ страшно ги подигравали
за бѣгството имъ.

— Дѣ ли е сега татко ти! запитва майката съ
насълзени очи. Ето една седмица нѣмаме писмо.

Тя щѣше още да приказва, но малката я прѣ-
късна.

— Мамо ма, не приказвай за лошо. Татко е
здравъ и вѣрвамъ скоро да си дойде. Ако бѣ ра-
ненъ, тѣ щѣха да го докаратъ въ нашата болница.

И Цвѣтанка се забрави. Една хубава мисль я
облада. Тя се замисли. „Божке, рече тя на ума си,
дано ранятъ татка и го донесатъ въ моята стая.
Какво ли ще каже, като ме види? И азъ ще му дамъ
всичко, каквото му трѣбва... И тя силно се зарад-
ва въ душата си... Но веднага се свѣсти... Колко
съмъ глупава!... искамъ да ранятъ татка, че азъ да
го гледамъ въ болницата! Ами ако му отрѣжатъ
кракъ или ржка?... Не, не бива...“